

Διάκριση (Όσιος Παΐσιος ο Αγιορείτης)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 3 Ιουνίου, 2021

Η διακριτική άσκηση, μαζί με την ταπείνωση και την αγάπη, πολύ γρήγορα και με λιγότερο σωματικό κόπο αγιάζει τον άνθρωπο.

Όσο προχωρεί κανείς στην πνευματική ζωή παρακολουθώντας τον εαυτό του, άλλο τόσο περισσότερο ανοίγονται τα μάτια της ψυχής του, και **διακρίνει καλύτερα τα σφάλματά του και τις πολλές ευεργεσίες του Θεού**, και έτσι ταπεινώνεται και συντρίβεται εσωτερικά ο άνθρωπος, και **έρχεται τότε φυσιολογικά και η Χάρη του Θεού, ο θείος φωτισμός, και γίνεται πιο διακριτικός ο άνθρωπος.**

Τον πολύ ευαίσθητο και φιλότιμο ο Θεός δεν τον βοηθάει να γνωρίσει ούτε όλη την αμαρτωλότητά του ούτε και τις πολλές ευεργεσίες του Θεού, για να μην απελπιστή, αλλά, όσο προχωρεί σιγά-σιγά και δυναμώνει, τόσο του φανερώνει· όπως και τον άνθρωπο που έχει υπερηφάνεια, πάλι δεν τον βοηθάει να κόψει τα πάθη του, για να μη γίνει πιο υπερήφανος. Όταν πια σιχαθή τον εαυτό του από τις συνεχείς πτώσεις του και γνωρίσει την αδυναμία του και ταπεινωθή, τότε πια τον πλησιάζει η Χάρη του Θεού και τον βοηθάει, και ανεβαίνει δύο-δύο τα πνευματικά σκαλιά.

Γι' αυτό δεν πρέπει να ζυγίζουμε την Αγιότητα των συναθρώπων μας με την ανθρώπινη ζυγαριά, διότι μόνον ο Θεός γνωρίζει τα βάθη των ανθρώπων σαν Καρδιογνώστης.

Εκείνο που θα συγκινήσει περισσότερο τον Θεό την ημέρα της Κρίσεως, είναι η εργασία που έκανε ο καθένας μας στον παλιό του άνθρωπο.

Μεγαλύτερη αξία έχει ένας που απέκτησε αρετές με αγώνα, παρά εκείνος που γεννήθηκε με φυσικές αρετές, ο οποίος θα πρέπει να τις διπλασιάσει, για να ακούσει το *εὖ, δοῦλε αγαθέ*[1]...

Διάκριση φυσικά όλοι οι άνθρωποι έχουμε λίγη, αλλά δυστυχώς δεν την χρησιμοποιούμε για τον εαυτό μας, οι περισσότεροι από εμάς, αλλά για τους συναθρώπους μας (για να μη ... διακριθούν) και την μολύνουμε με την κρίση και κατάκριση και την απαίτηση να διορθωθούν οι άλλοι, ενώ θα έπρεπε να έχουμε απαίτηση μόνον από τον εαυτό μας, που δεν αποφασίζει να αγωνιστή στα ζεστά, να κόψει τα πάθη του, να ελευθερωθή η ψυχή του,

να πετάξη στον Ουρανό.

Όσοι δεν αποφασίζουν να αρχίσουν αγώνα με φιλότιμο, αλλά κυλάνε την ζωή τους στον αόριστο χρόνο, συνέχεια ζαλισμένοι και αρρωστημένοι ψυχικά και σωματικά θα βρίσκονται, και τελικά αχρηστεύονται και τα χαρίσματα που τους έδωσε ο Θεός, για τα οποία και θα ζητήση λόγο.

Ο έξυπνος και διακριτικός άνθρωπος αξιοποιεί όχι μόνον τα χαρίσματα που του έδωσε ο Καλός Θεός, και τις καλοσύνες των ανθρώπων για την πνευματική του πρόοδο, αλλά και τις αδικίες, τις περιφρονήσεις κ.λπ. των συνανθρώπων του, τις οποίες και αυτές αποδίδει στην κακία του ανθρωποκτόνου, τον οποίο και αυτόν λυπάται για το πολύ φοβερό του κατόντημα, όπως λυπάται και για το κατόντημα της ψυχής του, και ζητάει το έλεος του Θεού.

Η αυτομεμψία με την αυτοκριτική πολύ βοηθάει για να πέσουν τα λέπια από τα μάτια της ψυχής μας, για να ιδούμε καθαρά.

Την αυτομεμψία οι ευαίσθητοι θα πρέπει να την προσέξουν πολύ, γιατί ο πονηρός προσπαθεί να την κάνη απελπισία (με την υπερευαισθησία). Η αυτομεμψία θα πρέπει να συνοδεύεται πάντα με την ελπίδα στον Θεό. Όταν βλέπη κανείς άγχος σ' αυτήν την περίπτωση, θα πρέπει να καταλάβη ότι έβαλε την ουρά του το ταγκαλάκι.

Όταν κανείς πονάη πολύ για την αμαρτωλότητά του ή για την αχαριστία του στον Θεό, αλλά ελπίζει πολύ στον Θεό, πολύ παρηγορείται από τον Θεό.

Δεν πρέπει να απελπιζώμαστε, όταν αγωνιζώμαστε, αλλά δεν βλέπουμε καμιά πρόοδο παρά μόνο μηδενικά συνέχεια. Όλοι οι άνθρωποι με τις ανθρώπινες δυνάμεις μας μηδενικά κάνουμε, ποιος περισσότερα και ποιος λιγότερα. Βλέποντας ο Χριστός την μικρή μας ανθρώπινη προσπάθεια, βάζει ανάλογα μια μονάδα στην αρχή, κι έτσι παίρνουν αξία τα μηδενικά μας, και βλέπουμε λίγη προκοπή. Γι' αυτό δεν πρέπει να απελπιζώμαστε, αλλά να ελπίζουμε στον Θεό.

Από το «εγώ» μας μόνον πρέπει να απελπιστούμε και να προσπαθήσουμε, όσο μπορούμε, να το συντρίψουμε γρήγορα, πριν συντρίψη αυτό εμάς. Όσοι αγωνίζονται εγωιστικά, με νηστείες, αγρυπνίες κ.λπ., ταλαιπωρούνται χωρίς πνευματική ωφέλεια, διότι δέρουν αέρα και όχι δαίμονες. Αντί να διώξουν πειρασμούς, δέχονται περισσότερους, και επόμενο είναι να συναντούν πολλή δυσκολία στον αγώνα τους (να νιώθουν πνίξιμο και άγχος). Ενώ εκείνοι που αγωνίζονται πολύ, με πολλή ταπείνωση και με πολλή ελπίδα στον Θεό, η καρδιά τους χαίρεται, και η ψυχή τους

φτερουγίζει.

Η κάθε μας πράξη και η κάθε αρετή έχει ανάγκη από ταπείνωση, αγάπη και διάκριση, η οποία διάκριση είναι το άλας των αρετών. Γι' αυτό και ο Χριστός μας λέει στο Ευαγγέλιο: *Πᾶσα θυσία ἀλλὶ ἀλισθήσεται*[2].

Προτιμότερο είναι να τρώη κανείς δύο φορές την ημέρα από λιγότερο και να έχη **περισσότερη ταπείνωση** και ελαφρότερο το στομάχι, παρά να τρώη «*ἅπαξ τῆς ἡμέρας*», και να φουσκώνη πολύ το στομάχι, και το **κεφάλι με πολλή υπερηφάνεια.**

Η διάκριση πολύ βοηθάει, για να έλθη η εσωτερική ειρήνη της ψυχής, η οποία πολύ συντελεί στην άσκηση, διότι τροφοδοτεί την ψυχή και το σώμα με δυνάμεις μεγαλύτερες από τις υλικές τροφές· ενώ, όταν δεν υπάρχει η εσωτερική ειρήνη, και οι καλύτερες τροφές δηλητηριάζονται από την πολλή χολή που στάζει συνέχεια, και βλάπτουν τον άνθρωπο ψυχικά και σωματικά.

Εκείνοι που τρέφονται από την αγάπη του Θεού, πολλές φορές αδιαφορούν για τις υλικές τροφές ή, όταν τρώνε, δεν αισθάνονται, διότι και τότε τον Θεό αισθάνονται έντονα και τρέφονται από την γλυκιά ευλογία της αγάπης Του.

Η επιθυμία για τις καλές τροφές είναι το δόλωμα του πονηρού, και, όποιος δεν τις κόψει, πάνεται από το αγκίστρι του εχθρού και μετά τηγανίζεται με το ίδιο του το λίπος από την πυρωμένη του σάρκα. Αντίθετα, η επιθυμία για τις πνευματικές τροφές ξεκόβει την καρδιά από τα γήινα και ανεβάζει την ψυχή στους Ουρανούς, και γεύεται από την τροφή των Αγγέλων.

Όσοι δεν φρενάρουν την καρδιά τους από τις υλικές επιθυμίες, τις μη απαραίτητες, - ούτε καν λόγος γίνεται για σαρκικές επιθυμίες - και δεν συμμαζέψουν τον νου τους μέσα στην καρδιά, για να δοθούν όλα μαζί με την ψυχή στον Θεό, αλλά τα αφήνουν αδέσποτα, **διπλή δυστυχία τους περιμένει.**

Όταν λείπη η **εγρήγορση**, λείπει και ο νους από το κεφάλι (κλέβεται από το ταγκαλάκι), και εμείς τότε μένουμε με το σώμα μόνο, χωρίς νου, σαν κούτσουρα, και, όταν συμμαζέψουμε αργότερα τον νου μας, **είναι βαρυφορτωμένος από σκουπίδια**, τα οποία χρησιμοποιεί ο πονηρός για προσανάμματα και μας βάζει φωτιά στο κούτσουρο (την σάρκα) κι εκείνος μας κοροϊδεύει και χοροπηδάει χαρούμενος από κακία.

Για να μη μας φεύγη ο νους, πρέπει να τον συνηθίσουμε να πιπιλίζει το γλυκό όνομα του Ιησού μέσα στην καρδιά μας, για να κάνουμε πνευματική προκοπή. Γιατί, όταν λείπη ο νους, είναι σαν να λείπη ο νοικοκύρης του

σπιτιού, και τότε είναι που γίνεται ερείπιο το σπίτι.

Εάν δεν έχουμε τον νου μας και την ώρα της πνευματικής μελέτης, δεν ωφελούμαστε καθόλου, μόνον που χασομεράμε και κουραζόμαστε άσκοπα, γιατί τίποτε δεν μπορούμε να θυμηθούμε, όπως ο τυπογράφος, όταν έχη τον νου του αλλού και δεν βάζη μελάνη στα στοιχεία, οι μηχανές θα δουλεύουν στον αέρα, και δεν θα τυπώνη τίποτε.

Εκείνοι πάλι που έχουν μεν τον νου τους, όταν μελετούν, αλλά ευχαριστούνται μόνο στο διάβασμα, χωρίς να αξιοποιούν τίποτα για την πνευματική τους πρόοδο, μοιάζουν μ' εκείνους τους γεωργούς που βαριούνται να πιάσουν το αλέτρι και πίνουν τον πυκνό ίσκιο και διαβάζουν συνέχεια γεωπονικά βιβλία και μαθαίνουν πολλά θεωρητικά, αλλά μένουν άπρακτοι και δυστυχημένοι.

Οι γυναίκες αναπαύονται και αυτές πολύ στο διάβασμα και μπορούν να ωφεληθούν περισσότερο από τους άνδρες, γιατί τους λείπει η περισσότερη λογική και έχουν περισσότερη πίστη, αλλά, δυστυχώς, λίγες είναι αυτές που ωφελούνται και προχωρούν, γιατί τις περισσότερες, όταν πίνουν τον εαυτό τους, τις πιάνει το μοιρολόι, και συνεχίζουν μοιρολόι και μικροβιολογικές πνευματικές εξετάσεις, χωρίς να αρχίζουν να κόβουν τα χοντρά πάθη πρώτα και μετά τα μικρά, τα οποία και μόνο τους σιγά-σιγά εξαφανίζονται με την Χάρη του Θεού.

Ενώ έχουν μεγάλες προϋποθέσεις για την πνευματική ζωή οι περισσότερες γυναίκες, εν τούτοις μικρή προκοπή κάνουν. Έχουν μεν λιγότερη λογική, αλλά αυτό όχι μόνο δεν βλάπτει, αλλά ωφελεί στο θέμα της πίστεως, ενώ οι άνδρες με την λογική τους κλονίζουν την πίστη τους. Έχουν επίσης και αγάπη στην φύση τους οι γυναίκες και μπορούν να δοθούν με την καρδιά τους στον Θεό, ενώ οι άνδρες θέλουν δουλειά, για να δουλέψη η καρδιά τους στον Θεό. Αλλιώς ο άνθρωπος δεν διαφέρει από πέτρινο άγαλμα, όταν δεν δουλεύη η καρδιά.

Επομένως, πνευματικές προϋποθέσεις όλοι έχουμε, είτε άνδρες είτε γυναίκες, και δεν δικαιολογούμαστε, αρκεί να θέλουμε να αξιοποιήσουμε τις ανάλογες δυνατότητες που μας χάρισε ο Θεός, για να φθάσουμε στον Παράδεισο κοντά Του, για να χαρή, και να χαρούμε και εμείς σαν παιδιά Του.

Όπως ο Καλός Θεός μας φέρεται όλο με αγάπη και καλοσύνη και μας καλεί στον Παράδεισο, έτσι κι εμείς δεν θα πρέπει να φερώμαστε βάρβαρα στους συναθρώπους μας και να αναπαύουμε και τον λογισμό μας ότι στέλνουμε ψυχές στον Παράδεισο με τον σκληρό μας τρόπο.

Όποιος φέρεται με βάρβαρο τρόπο, δήθεν να ωφελήσει τις ψυχές πνευματικά, είναι χειρότερος από τον Διοκλητιανό, γιατί εκείνος ήταν ειδωλολάτρης και όχι Χριστιανός.

Ο Χριστός δεν μας συνιστά να σκοτώνουμε ανθρώπους με βάρβαρη συμπεριφορά και να στέλνουμε ψυχές στον Παράδεισο, αλλά **να βοηθάμε τους συναθρώπους μας, για να πάμε μαζί όλοι στον Παράδεισο**. Εκείνοι φυσικά που υπομένουν μαρτύριο από Χριστιανούς, έχουν μεγαλύτερο μισθό και από τους Μάρτυρας, εάν υπομένουν με χαρά και δεν κατακρίνουν αυτούς που τους βασανίζουν, αλλά τους ευγνωμονούν για την εξόφληση των αμαρτιών τους ή για τον μισθό - όταν δεν έφταιξαν στην ζωή του - και για το στεφάνι που θα λάβουν από τον Χριστό εξαιτίας τους.

Ο εμπαθής άνθρωπος, εάν ελέγξει εγωιστή, τότε είναι που χτυπάει ο πυριόβολος στην στουρναρόπετρα, και πετιούνται φωτιές! Εάν όμως ελέγξει ο αδιάκριτος αυτός ευαίσθητο, πολύ τον πληγώνει. Σαν να παίρνη ένας άγριος άνθρωπος μια χοντρή συρματοβουρτσα, για να καθαρίση μια μικρή τσίμπλα από το μάτι του μωρού παιδιού.

Όπως επίσης **εκείνος που κηρύττει εγωιστικά τον λόγο του Θεού και με ταραχή (από τα πάθη του)**, μοιάζει με τον σκαντζόχοιρο που μεταφέρει τις ρώγες των σταφυλιών επάνω στα αγκάθια του, για να ταΐση τα παιδιά του, αλλά, για να κινήται νευρικά, περισσότερο τα ματώνει τα παιδιά του - όταν ιδίως είναι ευαίσθητα - παρά τα τρέφει.

Όσοι έχουν πολλή διάκριση, έχουν Αρχοντική αγάπη και ταπεινωση, και την πικρή ακόμη αλήθεια την γλυκαίνουν με την καλοσύνη τους και την λένε με πολλή απλότητα και ωφελούν πιο θετικά από τα γλυκά λόγια, όπως τα πικρά φάρμακα ωφελούν περισσότερο από τα γλυκά σιρόπια.

Η εσωτερική αγάπη πληροφορεί, διότι γλυκαίνει και όλο τον εξωτερικό ακόμη άνθρωπο και τον ομορφαίνει με την θεία Χάρη, η οποία δεν κρύβεται, γιατί ακτινοβολεί.

Ο άγγελος, σαν Άγγελος, σκορπάει πάντα αυτό που έχει, χαρά και αγαλλίαση Ουράνια· ενώ ο καμουφλαρισμένος δαίμονας σε Άγγελο, σκορπάει ταραχή (αυτό που έχει) ή ερεθίζει λίγο την καρδιά σαρκικά, για να πλανήσει την ψυχή με την σαρκική ηδονή, δήθεν ότι είναι πνευματική, θεία.

Ο ταπεινός άνθρωπος, και άπειρος ακόμη να είναι, διακρίνει τον Άγγελο του Θεού από τον δαίμονα, γιατί έχει πνευματική καθαρότητα και συγγενεύει με τον Άγγελο. **Ενώ ο εγωιστής και σαρκικός, εκτός που πλανιέται εύκολα από τον**

πονηρό, αλλά μεταδίδει και αυτός την πονηριά και την σαρκικότητα του και βλάπτει τις φιλάσθενες ψυχές με τα πνευματικά του μικρόβια.

Ο Χαριτωμένος άνθρωπος του Θεού μεταδίδει θεία Χάρη και αλλοιώνει τους σαρκικούς ανθρώπους και τους ελευθερώνει από την σκλαβιά των παθών και τους πλησιάζει μ' αυτόν τον τρόπο στον Θεό, και σώζονται.

Όσοι απομακρύνονται από τον Χριστό, στερούνται τον θείο φωτισμό, γιατί αφήνουν το προσήλιο σαν τους ανόητους και πηγαίνουν στο ανήλιο, και επόμενο είναι να είναι κρυολογημένοι και αρρωστημένοι πνευματικά. Ενώ όλοι έχουμε προικισθή από τον Θεό με ανάλογα χαρίσματα, όμως όλοι δεν τα αξιοποιούμε για το καλό της σωτηρίας της ψυχής μας και για την σωτηρία των συναθρώπων μας, αλλά τις περισσότερες φορές, οι περισσότεροι, τα χρησιμοποιούμε για το κακό του εαυτού μας και των άλλων.

Εάν ο πράος ή ο απαθής στην φύση του βοηθιέται μια φορά από τον χαρακτήρα του για την πνευματική του πρόοδο, ο ζωηρός ή ο θυμώδης βοηθιέται δυο φορές από την δύναμη που διαθέτει ο χαρακτήρας του, αρκεί να την αξιοποίηση εναντίον των παθών του και του πονηρού.

Όσοι δεν πρόσεξαν στην κοσμική τους ζωή και απέκτησαν κακές συνήθειες, ας δέχονται τώρα αγόγγυστα τον πόλεμο του εχθρού, χωρίς να δέχονται επιθυμίες κακές, και έτσι αγωνιζόμενοι θα εξαγνισθούν και θα έλθουν στην μοίρα των αγνών ανθρώπων, οι οποίοι ούτε αμαρτίες μεγάλες γνώρισαν ούτε κακές συνήθειες απέκτησαν ούτε και μεγάλο πόλεμο δέχονται.

Μεγάλη προσοχή χρειάζεται σ' όλους μας να μη δεχώμαστε καθόλου πονηρά τηλεφωνήματα του εχθρού (κακούς λογισμούς), για να μη μολύνουμε τον Ναόν του Αγίου Πνεύματος,[3] και μας φύγη μετά η Χάρις του Θεού, και σκοτισθούμε.

Ο άνθρωπος που προσέχει την πνευματική του καθαρότητα και την διατηρεί, διατηρεί και την θεία Χάρη και βλέπει πάντα καθαρά και αξιοποιεί και τα ακάθαρτα και τα κάνει και αυτά καλά στο πνευματικό του καλό εργοστάσιο: Τα άχρηστα χαρτιά τα κάνει καθαρές χαρτοπετσέτες, κόλλες, τετράδια κ.λπ. Τα σπασμένα μπρούντζα τα κάνει κηροπήγια και μανουάλια, και το χρυσάφι Άγια Ποτήρια. Αντίθετα, ο άνθρωπος που δέχεται την πονηριά και σκέφτεται πονηρά, και τα καλά στο κακό τα μετατρέπει, όπως το εργοστάσιο που κάνει πολεμικό υλικό, και το χρυσάφι, σφαίρες και κάλυκες κανονιού το κάνει, γιατί έτσι έφτιαξαν τις μηχανές του.

Γι' αυτό, ας μην επιτρέπουμε ποτέ κακό λογισμό και ας ενεργούμε όλο

αγαθά, εάν θέλουμε να μετατραπή το κακό εργοστάσιο της καρδιάς μας σε καλό.

Δεν πρέπει, φυσικά, να αγωνίζεται κανείς με αρρωστημένη σχολαστικότητα και να πνίγεται μετά από άγχος (παλεύοντας με τους λογισμούς), αλλά να απλοποιήσει τον αγώνα του και να ελπίζει στον Χριστό και όχι στον εαυτό του. Ο Χριστός όλο αγάπη, καλοσύνη και παρηγοριά είναι και ποτέ δεν πνίγει, αλλά έχει άφθονο πνευματικό οξυγόνο, θεία παρηγοριά. Άλλο είναι εργασία πνευματική λεπτή, και άλλο είναι αρρωστημένη σχολαστικότητα, η οποία πνίγει με το εσωτερικό άγχος (από το εξωτερικό αδιάκριτο ζόρισμα), που σπάει και το κεφάλι με πονοκέφαλο.

Με σχολαστικότητα ούτε και στους άλλους θα πρέπει να επιμένουμε, να πονοκεφαλάμε για να τους πείσουμε, λέγοντας πολλές φορές την αλήθεια, εάν εκείνοι αγνοούν την αλήθεια και ξέρουν μόνον τα ψέματα. (Σαν να κουρντίζη κανείς ρολόι που έχει φευγάτο το ελατήριο από τον άξονα). Αλλά και αυτούς που γνωρίζουν την αλήθεια και την κάνουν δική τους με τον δικό τους τρόπο, για να υποστηρίζουν τις ιδέες τους, καλύτερα να τους αποφεύγη κανείς, για να μην κουράζεται άσκοπα και χαραμίζη τις μεγάλες αλήθειες, διότι, όταν ο τοίχος είναι χωματόκτιστος, δεν πιάνει σουβά από ασβέστη αλλά από χώμα με άχυρα.

Εκείνοι που έχουν κατάσταση θυμού και ταραχής και χτυπάνε καταστάσεις, για να φέρουν δήθεν καλοσύνη και πνευματική γαλήνη στον κόσμο, μοιάζουν με τον θυμωμένο δυνατό αέρα που χτυπάει και απειλεί την θάλασσα με τα αφρισμένα κύματα που σηκώνει, για να την γαληνέψη, και βουλιάζει καράβια στο πέλαγος και στο λιμάνι.

Να μη θέλουμε να γαληνέψουμε δήθεν τους άλλους, εάν οι ίδιοι δεν έχουμε την εσωτερική γαλήνη της ψυχής. Ούτε να επιδιώκουμε εξωτερική γαλήνη από τον Πνευματικό μας, εάν δεν συμφιλιωθούμε πρώτα εσωτερικά με τον άνθρωπο που πληγώσαμε ή αδικήσαμε, ενώ υπάρχει η δυνατότητα να τον βρούμε. Ούτε και να χρησιμοποιούμε ελαφρυντικά στην εξομολόγηση μας, γιατί αυτά γίνονται βαρυντικά για την συνείδηση μας.

Τον πολύ ταπεινό και ευαίσθητο δεν πρέπει να τον ελέγχουμε σκληρά , διότι μπορεί να φορτωθεί περισσότερο βάρος από ό,τι έσφαλε, και ο φόβος είναι να καμφθή.

Τον εγωιστή και πεισματάρη δεν θα πρέπει να επιμένουμε να τον ταπεινώσουμε με λόγια αλλά με προσευχή και ταπείνωση, γιατί, εάν επιμένουμε, και αυτός θα αφρίζη, και ο άλλος θα κουράζεται, θα ιδρώνη και θα

στενοχωρήται.

Η αδιάκριτη συμπεριφορά τις περισσότερες φορές κάνει μεγαλύτερο κακό και από την συμπεριφορά των πολύ τρελών, που σπάνε κεφάλια, διότι οι αδιάκριτοι με τα κοφτερά τους λόγια πληγώνουν ευαίσθητες καρδιές και πολλές φορές τις τραυματίζουν θανάσιμα (φέρνουν ψυχές σε απόγνωση).

Όπως πάλι πολύ κακό κάνει και η κοσμική ευγένεια που υποκρίνεται, γιατί ξεγελιέται κανείς, ανοίγει την καρδιά του και χαραμίζει τελικά την ευλάβεια του στον κοσμικό άνθρωπο, που δεν ξέρει τι θα πη ευλάβεια . (Σαν να δίνη κανείς χρυσές λίρες σε ανθρώπους που ξέρουν μόνον τις μπρούτζινες δραχμές).

Ούτε και να χάνουμε την ώρα μας άσκοπα, δουθετώντας ανθρώπους πνευματικά, ενώ αυτοί αναπαύονται στις κοσμικές συζητήσεις και εγωιστικά να εκφέρουν γνώμες.

Με γνωστούς ανθρώπους, όταν δεν υπάρχει κοινό θέμα συζητήσεως, καλά είναι να προσέχη κανείς στην συζήτηση, γιατί αρχίζει μεν πνευματική και καταλήγει σε γυναικείο κουτσομπολιό· και δεν φτάνει που χάνει κανείς την ώρα του, αλλά χάνει και την ψυχή του με την κατάκριση, ενώ δεν έχουμε δικαίωμα να κρίνουμε κανέναν, ούτε καταστάσεις, αλλά, εάν μπορούμε, πρέπει να βοηθήσουμε μια κατάσταση μετά από την πονεμένη μας συζήτηση. Ούτε και πεθαμένους πρέπει να καταδικάζουμε, γιατί οι ψυχές όλων των ανθρώπων ευτυχώς που είναι στα χέρια του Θεού, και θα βρούμε πιστεύω έλεος.

Αυτό που επιβάλλεται σε κάθε Ορθόδοξο, είναι να βάζη την καλή ανησυχία και στους ετεροδόξους, να καταλάβουν δηλαδή ότι βρίσκονται σε πλάνη, για να μην αναπαύουν ψεύτικα τον λογισμό τους, και στερηθούν και σ' αυτήν την ζωή τις πλούσιες ευλογίες της Ορθοδοξίας και στην άλλη ζωή στερηθούν τις περισσότερες και αιώνιες ευλογίες του Θεού.

Αυτόν που πρέπει να κρίνουμε σκληρά, και έχουμε το δικαίωμα, είναι ο κακός μας εαυτός, τον οποίο, εάν δεν τον τιμωρήσουμε μόνοι μας σ' αυτήν την ζωή για τα σφάλματα που έκανε και δεν κόψουμε και τις κακές επιθυμίες μας, θα μας τιμωρήσουν αυτά αιώνια.

Επομένως, δεν μας είναι απαραίτητο να ξέρουμε και πότε θα γίνη η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου, διότι, όταν πεθάνη κανείς, κρίνεται ανάλογα στην κατάσταση που τον βρίσκει ο θάνατος.

Ο Καλός Θεός ας μας δώσει καλή μετάνοια, για να κληρονομήσουμε σαν παιδιά Του τον Παράδεισο, που μας ετοίμασε σαν φιλόστοργος Πατέρας. Αμήν.

[1] Ματθ. 25, 21.

[2] Μάρκ. 9, 49.

[3] Βλ. Α΄ Κορινθ. 6, 19.

(Γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης, Επιστολές, 2η έκδ., Ιερόν Ησυχαστήριον «Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος», Θεσσαλονίκη 1995)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: agiosthomas.gr)